

Маргарита я разумъ найподиръ и станж.

Надъ вжтрѣшныя портикъ имаше сайванъ, който водяше въ женското отдѣленіе. Спазвахъ са еще рѣшеткитъ презъ които чернытъ очи на женитъ гледахъ безъ да са виждатъ и участвовахъ въ събра- ніята които ставахъ въ долнитъ залы.

Раздѣленіето и вжтрешното украшеніе на тѣзи стаи бѣ преправено отъ Алберика, и найхубавата, найизящна и найспокойна стая, въ която обыкновенно той спеше, бѣ отстъпена на царицата.

Щомъ тя останж сама, щомъ са отърва отъ служинитъ си, и наченж да размисля за сичко което бѣ видѣла.

Невъзможно е да види челоуѣкъ въ Испанія храма на Кордова, полиціята нъ Севиля, Алхамбрата на Гренада, другы отъ този редъ паметницы, и да са не родитъ въ фантазіята, да са не съчетаитъ съ тѣхъ мысленно старитъ романтически въспоминанія.

Приказвашъ и ти са струва че гледашъ бѣлата ржка на нѣкоя принцесса, която са мърда отъ нѣкой балконъ, или черны искрометны очи задъ рѣшетката.

Тѣзи впечатленія които докачихъ сичкитъ пѣтници, докачихъ въ него часъ в Маргарита, и нея найвече отъ сѣкиго другиго. Тя си въобразяваше нѣкой младъ момѣкъ отъ рода на Авансеразытъ, съ саржкъ на главата, препасанъ съ широка сабя, съ щитъ украсенъ съ любовенъ знакъ и съ цвѣтоветъ на госпожата му; тя чуваше трополеньето на коня му, виждашего като слѣзваше отъ него, като са спираше подъ балкона ѝ . . . подиръ малко звучеше армоническа китара . . . и Маргарита заспа, като сънуваше Гранадскыя Дворъ, царя Боабдила, царицата Зораида, която была повикана на сждъ отъ ревнивия си сучругъ, за престѣпление . . . престѣпление на силна любовъ, която бы простила Маргарита.

Царицата са събуди въ зора, и станж за да види отъ призораца си, какъто го бѣ казала, полетата на Валенція при изгрѣваніето на слънцето, което бѣше, особенно за нея, голѣмо щастіе; но не за по-